

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 1681/18
Дана 20.12.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Ксеније Ивановић, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., коју заступа пуномоћник Војин Биљић, адвокат из Београда, ул. Краља Милутина бр. 12, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 112-01-455/2017-01 од 25.12.2017. године, у предмету радног односа – распоређивање државног службеника, у нејавној седници већа одржаној дана 20.12.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, број 112-00-242/47/2017-05 од 06.11.2017. године, док је у ставу другом диспозитива одбијен, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова за састав жалбе у износу од 33.000,00 динара. Наведеним решењем од 06.11.2017. године, А.А., овде тужиља, државни службеник у Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, распоређује се, уз своју сагласност, на радно место за студијско-аналитичке послове и послове праћења међународних конвенција и административних споразума из области финансијске подршке породици са децом, у звању саветник, Одељење за управне и надзорне послове у области социјалне и породичне заштите и финансијске подршке породици са децом и студијско-аналитичке послове усвојења и хранитељства, Сектор за бригу о породици и социјалну заштиту, које је одређено у члану 64. под редним бројем 63. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, број 011-00-637/2017-

05 од 29.09.2017. године, почев од 10.11.2017. године. Тужилји је одређена платна група, платни разред и коефицијент, као и додатак на основну плату, на начин како је то ближе одређено диспозитивом првостепеног решења.

У тужби којом је покренула управни спор, поднетој Управном суду, препорученом пошљом преко поште, дана 26.01.2017. године, тужилја, преко пуномоћника, оспорава законитост побијаног решења туженог органа, због погрешно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног прва. Истиче да је од 01.08.2017. године, именована на функцију вршиоца дужности директора Центра за породични смештај и усвојење Београд, због чега јој је мировао радни однос у министарству све до 21.09.2017. године, када је, након разрешења са дужности, решењем број 120-02-1/32/2017-05 од 21.09.2017. године, враћена на рад у звању виши саветник. Даље наводи да због коришћења боловања након разрешења са дужности в.д. директора Центра, није одмах ступила на рад, али да је по ступању на рад, премештена на радно место у звању саветник, решењем министарства број 112-00-242/47/2017-05 од 06.11.2017. године, иако је у складу са Законом о државним службеницима, распоређивање могуће само у ниже звање, па како је враћена у најниже звање у свом степену образовања, тужилја сматра да је првостепени орган имао могућност да је распореди на друго одговарајуће место у звању вишег саветника, у складу са одредбом члана 140. Закона о државним службеницима. С тим у вези, наводи да је у министарству било још двоје запослених у звању вишег саветника у наведеном сектору, који је Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у министарству укинут, при чему је само тужилја распоређена у најниже звање, док су остали запослени премештени у друге секторе, и задржали исто звање – виши саветник, као и да је првостепени орган, неколико дана након премештаја тужилје на радно место у звању саветника, преузело запосленог из министарства просвете на радно место у звању вишег саветника, који је претходно био запослен у министарству просвете на радном месту у звању саветник. Стога сматра да је на наведени начин грубо повређен Закон о државним службеницима који прописује спровођење интерног конкурса премештајем државног службеника унутар истог органа, па како је код првостепеног органа постојало радно место у звању вишег саветника, на које тужилја није премештена, то је наведено решење туженог незаконито. Такође, тужилји фактички радни однос у звању вишег саветника није ни мировао, будући да је са функције в.д. директора враћена у два звања нижа од оног звања са којег је именована на функцију в.д. директора. Према мишљењу тужилје, тужени орган је приликом одлучивања имао само у виду изјаву тужилје да је сагласна за премештај, а да није ценио објективне околности које указују на очигледну незаконитост првостепеног решења о премештају, за које сматра да је у супротности са одредбом члана 91. Закона о државним службеницима. С тим у вези, наводи да би трпела штетне последице у виду престанка радног односа да није потписала сагласност, а да сам чин потписивања изјаве не квалификује решење о премештају као законито. Са наведених разлога, предлаже да се тужба уважи и поништи оспорено решење, а тужени орган обавезе да тужилји накнади трошкове управног спора у износу од 36.000,00 динара на име састава тужбе.

Тужени орган је у одговору на тужбу, навео да тужила у својој тужби није навела нове чињенице ни нове доказе, односно разлоге који битно мењају стање ове управне ствари, те је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што из списка предмета произлази да је на основу Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, број 011-00-637/2017-05 од 29.09.2017. године, на који је Влада Републике Србије дала сагласност закључком 05 број 110-9576/2017-1 од 12.10.2017. године, а који је ступио на снагу 24.10.2017. године, првостепени орган извршио распоређивање запослених. Како је наведеним Правилником укинута унутрашња јединица – Група за студијско-аналитичке послове усвојења и хранитељства у Сектору за бригу о породици и социјалну заштиту, у којој је било систематизовано радно место руководиоца Групе, у звању виши саветник, на коме је тужила била распоређена до доношења новог Правилника, на основу решења број 112-01-2/6/2017-05 од 06.07.2017. године, иста је, уз њену сагласност, распоређена на ниже радно место, односно радно место за студијско-аналитичке послове и послове праћења међународних конвенција и административних споразума из области финансијске подршке породици са децом, Одељење за управне и надзорне послове у области социјалне и породичне заштите и финансијске подршке породици са децом и студијско-аналитичке послове усвојења и хранитељства, Сектор за бригу о породици и социјалну заштиту, које је одређено у члану 64. под редним бројем 63. Правилника, у звању саветник. На наведено упућује одредба члана 133. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, број 79/05...94/17), којом је прописано да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године (став 1.). Ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји постаје нераспоређен (став 2.), а ако се државни службеник из става 2. овог члана не сагласи с премештајем руководиоца доноси решење о престанку радног односа (став 3.). За овим, према одредби члана 134. истог закона, у случају доношења новог Правилника, сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководиоца

води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања (став 1.), као и да ако новим Правилником нека радна места буду укинута или број државних службеника буде смањен, на прекобројне државне службенике примењују се одредбе овог закона које важе за случај измене Правилника (члан 133. овог закона) (став 2).

Управни суд је ценио наводе тужбе, да је погрешна оцена туженог да тужила није распоређена на одговарајуће радно место, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово, пре свега, из разлога што је тужила, након укидања радног места на коме је била распоређена до доношења првостепеног решења, распоређена на ниже радно место, које одговара њеној стручној спреми, уз њену сагласност, коју је према стању у списима, својеручно потписала дана 06.11.2017. године, а која је заведена код првостепеног органа, под бројем 389 05 112-01-263/2017. Осим тога, из, у претходном ставу образложења ове пресуде, поменутих одредаба члана 133. и 134. Закона о државним службеницима, произлази да се у случају доношења новог правилника, примењују првенствено одредбе члана 134. тог закона. Примена тих одредаба, подразумева да су сва радна места, која су била систематизована старим правилником укинута и да су сва радна места која су систематизована новим правилником непопуњена, као и да су под једнаким условима доступна свим државним службеницима, који су били распоређени по претходном правилнику. Такође, код распоређивања, се по новом правилнику мора водити рачуна о томе да се државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему се води рачуна о томе на којим пословима су радили пре распоређивања. Под одговарајућим радним местом у смислу члана 134. Закона о државним службеницима, сматра се радно место за које државни службеник испуњава све прописане услове, а под пословима на којима су државни службеници радили пре распоређивања подразумевају се, како звање у које је претходно радно место државног службеника било разврстано, тако и врста послова и област у којој су обављани послови у том звању. Када је у питању конкретан случај, треба посебно нагласити да уколико одговарајуће радно место не постоји, државни службеник се, уз своју сагласност, може преместити на ниже радно место, које одговара његовој стручној спреми, а што је у овом случају и учињено. Када су у питању наводи тужбе који се односе на испуњеност услова за радно место са вишим звањем – виши саветник, треба имати у виду да, у конкретном случају потребе органа, односно обављање послова из делокруга органа, односно организационе јединице, у којој је вршено распоређивање, нису захтевале да се изврши распоређивање тужиле на то радно место, односно са тим звањем, посебно имајући у виду и да је тужила, након укидања радног места, на које је била распоређена до доношења првостепеног решења, својевољно, уз потписану писану сагласност, пристала да буде распоређена на ниже радно место, које одговара њеној стручној спреми. Са наведених разлога су неосновани и наводи тужбе да би тужила, из разлога што је приликом потписивања сагласности о премештају на ниже радно место, трпела штетне последице у виду престанка радног односа, а да сам чин потписивања не чини првостепено решење законитим. Такође су без утицаја на другачије решавање ове управне ствари и наводи тужбе да је првостепени орган, након премештаја тужиле на радно место у звању саветника, преузело запосленог из министарства просвете на радно место у звању

вишег саветника, будући да је тужила ове наводе могла истицати у жалби на првостепено решење, а што није учинила. Са ових разлога, неосновани су наводи тужбе да је погрешно утврђено чињенично стање и да је повређен Закон о државним службеницима. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене одредбе наведеног закона и правилника, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на њен успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. ЗУС-а, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 20.12.2019. године, 20 У 1681/18

Записничар
Катарина Пецић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић